

AKO ĎALEJ CHO?

Minulého roku bolo Európske stretnutie vedúcich KChO v Budapešti. Veľmi sa tam zdôrazňovalo, že sa máme usilovať vidieť znamenia čias a vedieť, kde je naše miesto v tomto čase.

Svet okolo nás rýchlo naberá viditeľnú potrebu, že má mu byť ohlasovaný Ježiš Kristus s mocou! A toto si musí Obnova - ak má byť obnovou - uvedomiť! Dary Ducha Svätého sa stávajú nevyhnutnou potrebou pre ohlasovanie evanjelia! Jednoducho musí nastúpiť moc, ktorá bude paralyzovať tmu.

Druhá vec, ktorá zaznela na stretnutí v Budapešti, bolo čítanie zo Zjv 22,1-3: *„Potom mi ukázal riekou vody života, čistú ako krištál, vytekajúcu od Božieho a Baránkovho trónu. Uprostred jeho námestia, z oboch strán rieky, je strom života, ktorý prináša dvanásť ráz ovocie: každý mesiac dáva svoje ovocie a lístie stromu je na uzdravenie národov. Už nikdy nebude nič prekliate. V ňom bude trón Boha a Baránka a jeho služobníci mu budú slúžiť...“* A práve takáto má byť Obnova. Máme sa oveľa viac sústrediť na potreby ľudí, ako na konanie akcií či budovanie štruktúr. Máme sa pýtať Boha, ako chce zachraňovať ľudí okolo nás.

My často pri modlitbách za ľudí vieme, že Pán chce niečo robiť, ale nevieme čo. Chýba nám konkrétne slovo do situácie. Preto by sme sa mali viac modliť za seba navzájom, aby sme vedeli, čo Pán chce, aby sme mali charizmy i skúsenosť s nimi.

M. Morane v tejto súvislosti povedala, že sme sa zastavili a dostali strach. Ocitli sme sa pred Jordánom a potrebujeme ho každý osobne prekročiť a vstúpiť do zasľúbenej zeme. A máme si v tom všetci pomáhať, aby sme to prežili aj my, nielen tí, ktorým to ponúkame.

Vyliatie Ducha Svätého

Chcem teraz hovoriť o mimosviatostnom pôsobení DS, teda o tzv. „krste v DS“ - alebo ako sa tomu hovorí v Katolíckej cirkvi - „znovuvyliatí DS“, alebo „oživení darov DS“ (ktoré Boh daroval kresťanovi pri krste a birmovaní). Nejde o žiadne vyliatie z vonku, je to vnútorný proces v človeku.

Tento pojem pochádza z Nového zákona a označuje určitú skúsenosť (porov. Sk 2,17-18; 4, 31; 10, 44n). Môžeme ju opísať ako premenu človeka spôsobenú Božím zásahom. Ako skúsenostné poznanie Božej lásky, ktorá premieňa človeka (aby sa naplnila podstata sviatosti kresťanskej iniciácie - krst, birmovanie, eucharistia). DS nás uschopňuje, aby sme subjektívne

poznali Božiu lásku, ktorá sa objektívne zjavuje v Ježišovi, a čo je veľmi dôležité, aby sme sa **tešili z tejto lásky**.

V praxi sa to uskutočňuje tak, že v spoločenstve cez modlitbu konkrétny človek dospeje k osobnej viere a prijme Ježiša za svojho Pána a Vykupiteľa. Potom „vyliatie Ducha“ znamená modlitbu prosby, aby DS, ktorého Boh už daroval vo sviatosti krstu, sa stal aktívnym v konkrétnom človeku a premenil ho na Kristov obraz.

Je však potrebné splniť niekoľko **podmienok**:

- spoločenstvo bratov a sestier (uskutočňovať túto modlitbu v spoločenstve);
- zrieknuť sa Zlého a jeho vplyvu i všetkých okultných praktík;
- prijať vo viere Ježiša za svojho jediného Pána a Vykupiteľa, alebo ho aspoň pozvať, aby sa ním stal (urobiť to pred bratmi či sestrami slovom alebo nejakým úkonom);
- s vierou a v pokore očakávať, že Pán bude konať v mojom živote;
- prosiť v modlitbe DS, aby ma naplňal, vylieval sa vo mne, obdaroval ma;
- vytvoriť priestor, aby Boh mohol prehovoriť (ticho načúvať);
- ďakovať Bohu za všetko, čo už vykonal a ešte vykoná v mojom živote.

Táto modlitba „vyliatia DS“ **prináša obrovské ovocie**, no predovšetkým novú skúsenosť s Bohom: nový zážitok Božej lásky a jeho prítomnosti i hlboký vnútorný pokoj a tiež veľké nadšenie a horlivosť za Božie veci, ako aj odvahu vydávať svedectvo a posilnenie darov i charizmiem DS.

Vynára sa otázka: **Je tento zážitok Ducha pravý?** (V listoch apoštola Pavla môžeme nájsť známky vlastnenia Ducha: 1Kor 2,14n; 1Kor 12,3. 13; Rim 8,14-18). **Kritériom pravosti** „vyliatia Ducha“ je radikálna zmena života. Ak by bol aj zážitok veľmi intenzívny, ale nenastala zmena života, nemôžeme hovoriť o vyliati Ducha. Pretože cieľom vyliatia Ducha je kresťanská iniciácia - uvedomenie si skutočnosti, že sme pokrstení a birmovaní a čo z toho pre nás vyplýva. Je to slobodný dar Boha a nikto z nás si to nemôže naplánovať. Preto „krst v Duchu“ neznamená ani žiadne pripútanie sa k nejakému táboru, či už liberálnemu alebo konzervatívnemu. Ani sa nesmie spájať so žiadnym osobitným hnutím, ani s určitým štýlom modlitby, bohoslužby, alebo spoločenstvom.“ Táto skúsenosť patrí celej Cirkvi. No napriek tomu sa táto skúsenosť vyhradzuje CHO. Považuje sa za vstup do Obnovy. Prax nám však ukazuje niečo iné: sú totiž ľudia, ktorí prežili skúsenosť vyliatia Ducha a nepočítajú sa k charizmatikom, ani nie sú činní v Charizmatickej obnove; na druhej strane sú ľudia, ktorí toto vyliatie nezažili a aj napriek tomu sú veľmi činní v CHO.

Čo z toho pre nás vyplýva? Aby sme viac pamätali na to, čo je srdcom CHO a k čomu smeruje aj „vyliatie Ducha“: obnovovať život s DS alebo v DS. Teda pripomínať si, že ide o osobnú odpoveď človeka na Božie volanie, o uvedomelú spoluprácu človeka s Bohom v každej oblasti života. DS nie je duchom noviniek a senzácií, ale Duchom stáleho obnovovania z prameňa evanjelia.

Jednotlivý kresťan aj celá Cirkev môžu byť veľkí svojim vplyvom, znalosťami, humanitárnou činnosťou a mnohými inými spôsobmi, ale sú prázdni, keď im chýba DS. Lebo podľa definície sv. Pavla „*všetci, ktorých vedie Boží Duch, sú Božími synmi*“ (Rim 8,14), sú Božími deťmi len tí, ktorí sa dajú viesť Božím Duchom a stále obnovujú svojho ducha. To je povolanie celej Cirkvi i každého jednotlivého kresťana.

Prečo toto všetko rozprávam? Mnohí z nás túto skúsenosť máme, veľmi dobre to poznáme. Ale sú takí, ktorým chýba, alebo sa po tejto skúsenosti stali nevernými (sám som prežil skúsenosť nevernosti). Potrebujeme sa všetci vrátiť k svojej prvotnej láske a horlivosti, aby sme vedeli sprostredkovať túto skúsenosť tým, ktorí ju nemajú. Preto sa často modlíme v spoločenstvách za seba navzájom o „vyliatie DS“. To nie je niečo, čo môžeme zakúsiť len raz.

Čo obsahuje život v Duchu Svätom

Obsahuje tri oblasti - roviny:

- starostlivosť o vlastný chrám DS - modlitbový život;
- starostlivosť o spoločný chrám DS - život v spoločenstve;
- zapojenie sa do charizmatickej služby.

• Starostlivosť o vlastný chrám DS

Po modlitbe vyliatia sa zvyčajne DS začne prejavovať rôznymi darmi a charizmami. Ale nemusí to napomáhať našej duchovnej zrelosti. Môžeme mať - a aj máme - z toho pekné zážitky, ale nemusíme duchovne rásť. Takže nie charizmy majú v prvom rade vo mne rásť a zdokonaľovať sa, ale to, čo spôsobuje duchovnú zrelosť - *ovocie Ducha* - „*láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, zdržanlivosť*“ (Gal 5,22-23).

V praxi to znamená kráčať tam, kde ma vedie DS. Teda počuť jeho jemné volanie, ktorým ma pozýva k hlbšiemu vzťahu. Iba skrze neho totiž môžeme spoznávať: kto sme, čo sme dostali a čo všetko môžeme konať v Ježišovi.

Konkrétne to znamená denne vyjadrovať v modlitbe našu túžbu po ňom; vyznávať, že ho potrebujeme a volať Ho, aby nás naplnil. Teda rozhodnúť sa pravidelne venovať čas osobnej modlitbe - stanoviť si konkrétne miesto a čas na osobnú modlitbu.

Vernosť modlitbe vyžaduje aj poriadok nášho tela: dostatok spánku, pohybu, správne stravovanie, aby telo nebolo prekážkou v modlitbe.

Ak nebudeme mať vo svojom živote vyhradený čas na pravidelnú osobnú modlitbu, budeme sa pomaly zďaľovať od Pána a v osobnom živote viery skrachujeme. Nedokážeme reagovať na Božie vnuknutia. Zahodíme tak chvíľu, ktorú nám Boh ponúka, keďže sa chce s nami stretnúť. Čokoľvek, čo nám Boh v našom živote bude dávať, pretečie cez nás bez toho, aby sa nás to dotklo. Prečo? Lebo citlivosť a vnímateľnosť Božieho dotyku závisí od osobného času stráveného s Bohom. Ak nie sme s ním pravidelne, strácame chuť, silu, sme podráždení, vyčerpaní, reptáme a pod.. A to všetko preto, že už nekrácame v moci DS, ale vo svojej vlastnej moci.

Túto skutočnosť - deficit pravidelnej osobnej modlitby – nenahradíme tým, že budeme navštevovať nejaké spoločenstvo. Pretože nám bude chýbať základ, na ktorom môžeme ďalej stavať (dom bez základov sa nedá postaviť).

Osobná modlitba musí byť pre nás absolútnou prioritou. Nechajme sa viesť DS. On bude meniť našu modlitbu. On nám ukáže, ako sa máme modliť (keď budem vnímať, že máme urobiť zmenu, tak to urobme). On nám bude ukazovať ďalšie a ďalšie prekážky v modlitbe (nevyznaný hriech, neodpustenie, pýcha, nedostatok viery, neoprávnený hnev, pochybovanie, nedostatok spánku, pohybu, zlé stravovanie a pod.).

Čo by malo byť obsahom osobnej modlitby? Vynikajúcou formou modlitby – vlastnou CHO - je chvála a plesanie. Túto modlitbu veľmi napomáhajú žalmy. Potom je to modlitba pokánia – odprosovania. Nakoniec modlitba odovzdávania – prosby.

- **Starostlivosť o spoločný chrám DS**

Rozhodol si sa pre Ježiša - rozhodol si sa pre spoločenstvo. Je to absolútne nevyhnutný krok, niet iná možnosť, ak chceme napredovať vo viere.

Po prvom kázaní Petra na Turíce sa k apoštolom pripojilo tritisíc ľudí (porov. Sk 2,41). Bol to prirodzený a nevyhnutný krok. Ak sme uverili Ježišovi, boli sme pripojení k jeho spoločenstvu. Kto chce byť s Ježišom, nevyhnutne s ním získava aj celú jeho rodinu.

Prakticky to znamená hľadať ľudí, s ktorými sa budeme môcť modliť, čítať a študovať BS, povzbudzovať sa vo viere a pred ktorými budeme niest' zodpovednosť za svoju osobnú

viery. Teda budovať živé spoločenstvo, v ktorom sa reálne uskutočňuje zdieľanie viery (1), modlitby (2) a starosti všedného dňa (3) - ak niektorý prvok chýba, nie je niečo v poriadku.

Pravé spoločenstvo musí mať konkrétnu životnú náplň - víziu, ktorá je všetkým zrejماً a všetkým na nej záleží. Zároveň je otvorené voči Bohu a jeho vedeniu – spoločne hľadáme, čo chce Boh a sme ochotní robiť aj zmeny.

Je tu ešte jeden **dôležitý moment**: každý člen má do spoločenstva prichádzať s vedomím, že „nie ja som si vybral týchto bratov a sestry, ale Boh ma priviedol medzi nich a chce ma práve skrze nich formovať a viesť k zrelosti“. Prakticky to znamená byť otvorení voči všetkému, čo sa v spoločenstve deje. Otvoriť svoj život pred ostatnými. Máme si byť navzájom potešením, oporou, útechou, povzbudením - to bude možné, len ak budeme voči sebe úprimní.

Sestry a bratia, postavme sa teraz pred Pána a **urobme toto rozhodnutie**: Pane Ježišu, ďakujem ti za spoločenstvo, do ktorého si ma priviedol. Ďakujem ti za bratov a sestry, cez ktorých ma chceš formovať a vychovávať. Amen.

- **Zapojenie sa do charismatickej služby**

Služba Pánovi je úžasný dar. Ale skôr než vstúpime do aktívnej služby, musíme najprv zakúsiť Jeho nesmiernu lásku (vyliatie DS). Potrebujeme vnímať a prežívať, že sme trvalo milovaní Bohom. Prečo? Lebo jeho láska nás naučí zaujať správny postoj. Ak on naplní našu potrebu byť milovanými a uznávanými, potom si to nebudeme vymáhať u tých, ktorým slúžime, ale naopak, budeme ich my milovať nezištnou láskou.

Keď som sa prvýkrát stretol s CHO a modlili sa za mňa vkladáním rúk, tak prvé slová modlitby zneli takto: „Boh ti hovorí: Ty si môj miláčik...“ A tieto slová má sprevádzajú už 22 rokov a ich pravdivosť vnímam v konkrétnom živote stále viac a viac.

Preto, aby sme sa uistili o tom, že nás Boh miluje, obráťme sa teraz k svojmu susedovi po ľavej i pravej strane a povedzme mu: „M. Ježiš ťa ľúbi“. A odpovedzte na to: Amen – verím tomu.

Boh nám dáva dary a charizmy, aby sme ich používali pre službu iným. Sú to mocné a úžasné dary. Nedostali sme ich preto, že sme svätí, alebo preto, že sme lepší ako tí druhí. Dostali sme ich preto, aby Boh mohol na nás a skrze nás zjavovať svoju slávu. Buďme si vedomí toho, že Boh si nás bude v našej službe mocne používať. Ale nielen nás. Bude si používať aj iných. Nežiarlime a nehnevajme sa, ak si nás Pán v nejakej situácii nepoužije, ale použije si niekoho iného.

A čo má byť stredobodom našej charizmatickej služby? **Modlitba príhovoru.** Touto službou sa vyznačovali aj prví kresťania. Je to najzákladnejšia a najjednoduchšia služba. S ňou sú spojené dary a charizmy poznania, múdrosti, rozlišovania duchov, uzdravovania a prorockta (porov. 1Kor 12,4-11). Nemáme priestor, aby sme mohli podrobne hovoriť o každej charizme zvlášť. No prosme denne o tieto charizmy. Boh nám ich prisľúbil. A ich pravosť nechajme posúdiť vždy spoločenstvu, ale spoločenstvu, v ktorom je DS aktívne prítomný, nie paralyzovaný. No najviac prosme o dar lásky k tým, za ktorých sa modlíme a budeme modliť. A slúžme touto modlitbou nielen iným – mimo spoločenstva, ale aj sebe navzájom v spoločenstve.

Spracoval: Imrich Degro

© *Spoločenstvo sv. Michala Archanjela*